

7692.

H. Szám

1868. November 30

"Najnal"

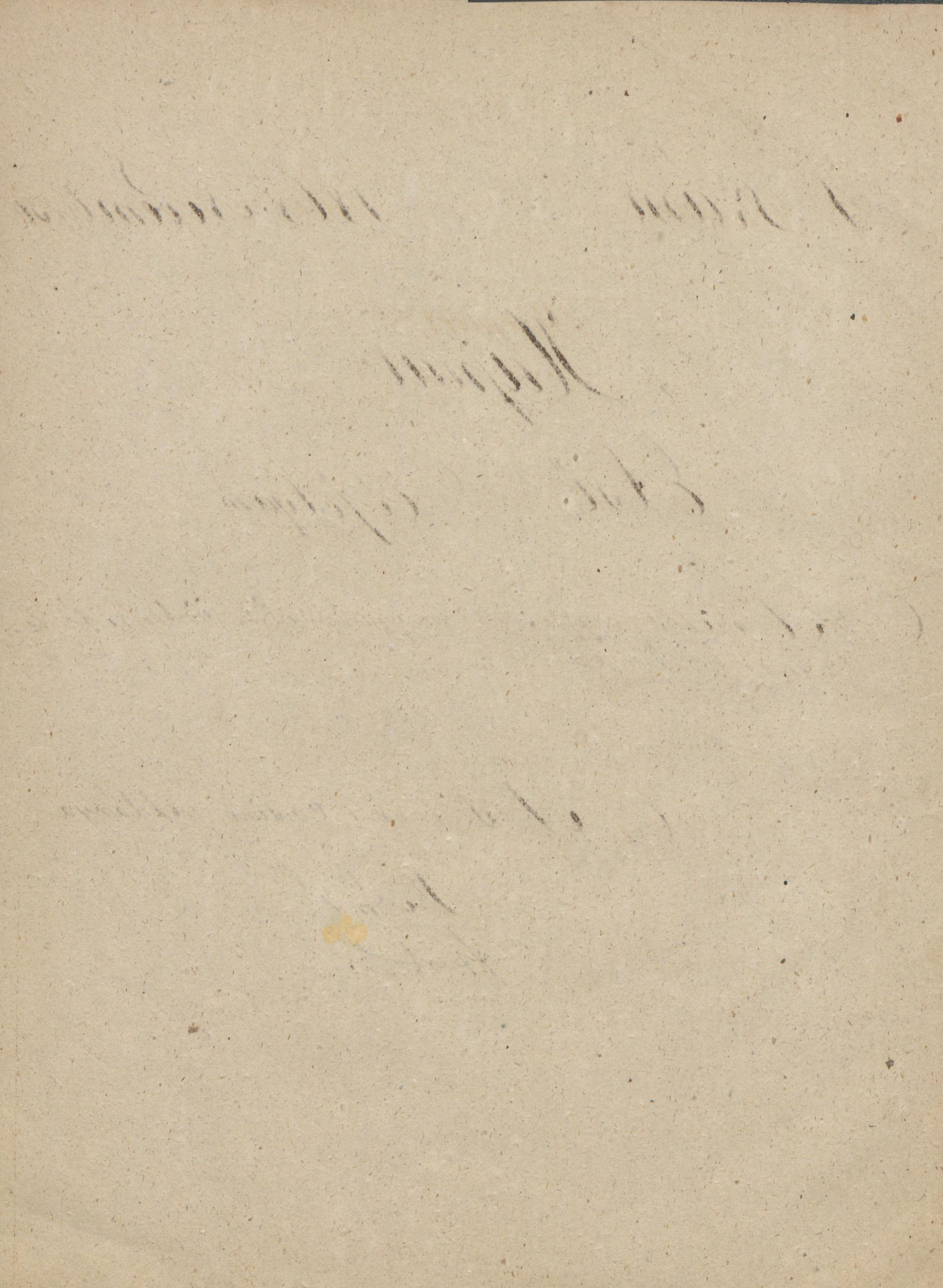
Első

Erfolyam

A sárosnagypataki magyarországi vízellátásu
lás közlönye

A J. tanári Casino példánya

Recht
Fried.

4. szám

1868. November 20

„Hajnal“

Első

Cofolyam

A városnagypataki magyarirodalmi önképző társulat köz-
lönye. Megjelenik havonként kétszer, ugymint a hó sikenő-
dő és uszói napján. Két újsz. terjedelemben, két példányban.

Virág Jenő..... 1)

Virág Jenő azt beszéli keservesen,
Hogy egy lány sem mulla felül kedvesén.

— Virág Jenő ne is beszélj hiába!..
Salambomnak e földön nincsen párja....

Most pedig már azt mondja Virág Jenő:
Mint az övé nincsen oly csalfa kerető.

— Virág Jenő ne is beszélj hiába!..
A tiednek enyim ebben a párja....

1. Közzététel: gyűlési határozatból

Haladjunk (Folytatás)

IV

Sküroleges-e mindenkiünknek tanulmányozni a böl-
csészest?! E kérdésről - úgy históriai - skülségsélen bő-
ven íserekenem, miután mindnyájan láshattuk már, hogy
ennek hiánya a tudományos világban mennyi botránkokat
skülhet. Hány publicistának, hány hírneves egyénnek műveit
tevéskül oly gyakran félre, bölcsészeti gondolkodás hiányából
eredt gyarlóságok miatt?! Hány harogó vérekezéses olvasant
még jelesebb lapjainkban is, melyekben az illető író minden-
ről beszél csak a felvilágosítandó tárgyról nem, nevése-
ges kerülgetéssel mozog a körül, nem lévén képes szó-
san mellette maradni. I midőn bebizonyítani skändélokik
valamit, Ritünik, hogy ő maga sem vallaná kárát, ha egy be-
hatóbban gondolkodó író azt előbb neki bizonyítaná be.

Mindamellest, hogy ezt a bölcsészeti képretség hi-
nyának rojjuj fel, nem igen sielünk az orvos kérel, hanem kö-
dolunk az általános véleménynek, hogy a kárak is olykor ha-
latlan bölcsészeti törekvést a magyar élénk költői skelleme
nem könnyen szokhatja meg. (?!...)

Tudományos akadémiank egykori elnöke, egy ízben még
írómás fejezéi ki a felett, mondván: "A pushta spekulatív mo-
skertől és tanulmányoktól mind inkább elfordula magyar elme.
Az elvek és elmélesek keresésének helyére a tények történelmi
nyomozása lép. Skóval a magyar tudományfejtési módszer
tulnyomólag históriai skellemű. Ez okozta azt, hogy az igaznak
és valónak tudása utáni törekvésbe nem fullad bele és ka-
zastereteket tanul. Ede mutat nálunk azon buzgalom, mely

a spekulatív módokból elfordulva a honi törsénelem
felé rivalólag irányozza tevékenységünket. Lelkem mélye-
ből üdvölkööm a magyar eszméirány ezen irrendetes fordú-
latát. stb. (L. 1858. dec. 20. Graf Desseoffi Emil bevezetés.)

Étixta, nemes konfitúrból ereds skavak nagy elfo-
gultsággal tölsketik el az olvasót: elhiszen mindegy vele
hogya spekulatív bölcsesleg összehérketlen a hazai tudomá-
nyosság-és honfiai erénnyel. -

Ezen általanos, és vezérelmes elfogultságot legyörni
képes lesz-e a Kor? Bajos volna meghatározni, főként mi-
után tudjuk minő nekék a filozofiai törekvést megkedvelset
ni, s meghonosítani valahol, ha hajlam nincs az egyénekben
öntudatára jutni az emberi kellem messzeható erejének, mi
csak skarak, visszariadó meditációk; éven; évtizedek fá-
radalmas átküzdése után sikerül annak, a Kinek.

Tekintve a hátramaradást, mely nemzetünknel a böl-
csesleg terén oly skembeszökő, s tekintve e hátramaradásnak
hibeszélteletlen hátrányait, nekünk ifjaknak közelebbségünk
megkeddeni a bölcsesleg rendszeres művelését, skemelött tars
va derék bölcsesleg ide vonatkozó skavait: „Mit ifjak nem
tanultunk, azt most ösz fejfel ki nem pótoljuk; hanem a jöven-
dő előttünk áll, nekettek előre s fiaitokat küldjetez tanulni,
hogya jobbak lehessenek, mint mi valánk.“

E fiaik épen mi vagyunk. . . . Sokat vár tőlünk
a Kor. Nagyobb cselerkés: Kor talán sohasem vár magyar
ifjusa mint most. Atyjaink mulasztásait helyre kell pótol-
nunk, hogya messze hátra ne maradjunk az előre haladt nem-
zetek mögött. -

Neveségeeknek lasszanak talán e skavak, mi-
dön ily nagy fontosságú kérésköz tulajdonisunka mostani
ifjuságnak, - midön ily jövöre hívjuk fel figyelmét! . . . Aon-
ban nem egyéni gondolkodásmód küleményei mundekek
egészben véve, hanem tolnácsai mindegya közgondolkodásnak.

De neveségecebbnek tűnhetnek fel, midön vala

/.

mely ifjuban filozófiai törekvést feltételeztünk, a hi, ha skintén lehet is valamit ennek körében, ak nagyon csereky leent, mer hiszen sokkal kevesebbet foglalkozott még azzal, minsem hogy a skintén és rövid idő mellett kérek kének ivetároko ismereteivel. -

A filozófiai törekvésnek rugója, vagy célja mielőttünk ifjak előtt nem is lehet még most: abszolút eredménytívóvá, hanem csak tökélyesülés gondolkodásban sa gondolkodás kifejezésében. De ha éppen már ily ifjan abszolút eredmény után törekednénk is, nem lenne halátlan üveketegetés, dacára annak, hogy el nem érők. Mert a törekvés az elérhetetlen után a tökélyesülés utára vezet. Iha így tessünk, a mi műveinkre talán nem mondandójak majd az utánunk jövőknek, a mit mi most az előttünk haladókéra elmondunk.

Csak még azon igazságos ne feledjük soha: „A nemességünk alapja a nemes tetteinknek.” Mer skintőségünk leskily önbecsülésre, a min skintőségünk van ma is. -

(: Vége rövid kerek: :)

Tiszta szerelme - Nőlszó's Elbeszélés - (: Folytatás :)

Jött skép skemü Róna halott halványon,
Arxán üle képe az iszonyu bünak.
Sélve tekintett skét a nagy sokaságon
S kebelére metró "fájdalmak" tolúltak,
Hogy Tiszát meglátta s kevelé skát karján,
Lépsőket egyenesen váfale tartván.

/.

Haloványul jobban; mignem utoljára
Érogyott a mérő puha párszajára.

Kábitó xobongás fut a végig testén;
Kivére talála valamennyi vere-
Saks a gyors rohamban coaknem megrepesztven.
Lassan tere vissza elhagyott helyére.
Majd az oszlo vernek xobongító folyása
Höxta kivés lelkes rémes álmodásba,
Melynek képei, mint az éjféli árnyak,
Vöneröök, mégis borzástok valának.

Oda jöve hozzá halott öreg atya,
"A kön xereső" Bud az új pártok,
Kikre nekik sordomb borula ö" miatta.
- Arcok most is olyan bus vala mint másszor-
Téleje komorun inte mindé mind a',
Magával a siba nyugovóra hitta...
De ö" coak suttogá"... "Bár hova kell lennem
Nem hagyom Tiszám az se földön se mennyen..."

Akkor a Bud ajkán kelt iszonyu átok
"Föld ne fogadja be puotok pikenni;
Böldög nap soha ne derüljön reátok;
Nyugtótok ne legyen élve halva semmi...
Duló kínaitok kiaramló könnye
Legyen kamvatóknak elfedő görgönye."
"..." Ne tovább... ne tovább! Bud... Kétkerax égre!"
Köls Köna s az álom váls kelidebb képre.

Mintha köld mexöben, csöige paták mellett
Uls völma Tiszája Rebelére dölve
Ajkan elhals völma a kö, a lehellet
Midön sugva kérdé xive tutkák tölle.

Ajaka nem sköls rá, - csak széme sugára
És ökört kapott ése halvány homlokára
... Ás a csök igaz völs. ... az nem vala álom ...
Róna felebredt rá halott haloványon.

—
Skeretö Tiszáját axtán megölelse,
Ráhajols, mint gyenge virág támaszára.
Boldogságban uszott megittaolt lelke,
Édes örömkörmnye pergetek arckára.
Téma hallgatóssal álltak így sokáig -
De Tisza beszéde bucsukora válik,
És fájdalomkörmnye Róna örömkörmnye.
... Ki tudja e bánat fordul-e öröme?!

—
Szép Ésa magának a bánat' valórul
Tudomást idörmnye fájdalom Róna kerse -
É mint mikor a kelben az őse lombja tudul,
Hervadt levelek eregetve sterte:
Kive ugy vordult meg, lehullatva sorba
Húse, reménysege lombjait a porba,
Táxután rája, mint pusztán maradt ágra,
Sekeret hollóként - sötét bánat ställa.

—
Szomorú ajakán megereds az ének,
Halotti gyász dalul boldogsága sirján -
É folyásonak ereszte árjait kemének,
S keskhulló ábrándinak romja felett sirván
É skölotte: „Mint v' feled. ... tán én is feledem
... De mikor skivemben oly mély a kereslem.
Nem ... É csapodárság, mi neki élvezet -
Tán engem a sernak mély ölére veket. ...

—
Nem feledem én v' ... Leheslen az immár ...
Emberek az itö mélyen bele vesse
/

Skivembe egykoron ifjú álmaimnál -
S ki hitte hogy ex Rins skül az ébredőre?!
... Nemesen Nemeimnek, minczen annyi könnye,
Hogy ex emléket már onnan kitorólje.
Ott marad a, míg lesk skivemben egy skikra...
És gondol a lélek, mely azt oda írta. - . . .

"
Öskereset másat... Nem... Ak is lehetlen...
Skerelmét birni én egyedül akarom.
Lesk elég erő rá, lesk majd Rebelemben;
A sénétt női skiv örögi katalom...
S ha a bokor enyem: okosan tomim-e
Hagyván, hogy virágit wegen kék tépje?!
En tépem akokat - vagy más se: esküsköm. - "
S csüggött a való'knak édes Kerelmükön.

... Skeresni hiven, mint galambos a pája
Skeresni egészen ama kicsi dombig,
Hol majd a kikiül skiv hamvató porára
Ak örögy könnyével öntözött rög omlik: -
Skivem a tedsől Bóna-megtanulta,
S ha majd e csasából nem sok is' multra
Rincscsel diadallal kaka vioskatérek, -
Skentelem élesem egyedül tené'ked. -

De most isten hozzád... Skins kava-hallat -
Esele Királyhoz csatára kiv engem.
Megtérve hókot majd Rincset egész kalmos
S kaka hókot legjobb Rincsemes-Kerelmem! "
Skólott Tiska csó'kos nyomva homlokára,
Arután felpattan iramló lovára,
Bóna pedig, mint a támasz nélküli galy-
tát aláhanyasloss skive kinyaival

Nesse irigy szemmel özegette mindent,
S agyában már veskes gondok árja forrott;
A való' Tiszánál mosolyogva insett,
Hogy visel ő' majdán kedveseire gondot.
" . . . A mezei virág nem nyílik a végett,"
Hogy disse leheszen nagy ur Rebelének;
Hanem hogy utára kinsessék mint pompa,
Ha majd más virágok virágná' vigalomba. !!!"
(Folytatjuk.)

Elemzése

Beranger, Bolgói káldójának
ford. Levay József. 1)

Van nekünk egy terület, a hova - akár van ked-
vünk, akár nincs - oda kell állani: a szavalási tér. E térre
sokat a legjobb reményeket táplálva reblokben - lépnek,
s nem ritkán épen ellenkező meggyőződéssel távoznak.
Hogy mi az oka: sok volna elmondani; de mégis elmondom
a Tiszels Társulat engedelmével. -

Egyik oka tagadhatatlanul az, miszerint ez egy
dologhoz mindnyájan tudni akarunk, következőleg igyek-
szik mindenünk jó tanácsával, dörshellenek hit tan-
téseivel megkínálni az előadót. - Ez ez egy van jól. Ma
a tanító, holnap a tanítvány. Ez mért volna séggyen; sőt
jószándék - erőpróbálás. -

Próxe tetele: gyülelési hasárvakat folytatán. -

Hűsken a gyermek, midőn oda jut, hogy az éns megtu-
ja különböztesni a nem énsől, aronnala léttel bajlódik,
az usán tudakozódik, mihez legkevésbé tud has; az akar-
bar csaknem egészen tudsán kivül-lermi, mi legkevésbé
lehet: Metaphisikus. Jelen, hogy valaki felre ért. de mind-
egy, könnyű volna az igazolás, magam volna az elő. -

Evalóban meleg helyre lépve, sokan különféle módo-
kat kísérlettek meg a közkívánásnak eleget tenni. Az egyik
magas példa usán indulva, a dolog valódi mélyekéséhek fogott,
s kitűzött célját meg is közelítette - bár, mint visszatérő nem le-
hesvén önálló wornitásaiban, az előállításban utánkö maradt,
s teljes lép egész helyett csak egyoldalú munkás adott. Ennek
fogva ha keveset is, de mégis hagyott kívánni valót. A má-
sik önállóan gondolkodik ugyan, de a melegséget, vagy az úe-
gen, vagy a nagy szavakban keresi. - A felosztásnál na-
gyon részletes - hozzá a részletes - jobban mondta a para-
nyokat, átléphetlen sánccokkal szigetelven el, feleslegesen
fáradtságos munkás tesz. - Igaz, hogy a ki jól különböz-
tet, jól tanít; de az is igaz, hogy $\frac{1}{2} = 0$. A harmadik több in-
dalmi tekintély műveiből egy morális állás elénk, melyben
sok képes, de rendszer nem látszik; pedig az volna kére-
ben az Ariadne fonala, melynek segítségével a labirintusból
kivánszoroghasnánk. - A negyedik felnyulva lékével a mul-
ta, abból a jelenre huz következtetését. Az x-1 és az
w-1 akarván egyedíteni akarajja ellen terjedőssé' lesz; tá-
gya - míg a kes sarkos övkekösné' - kivislik kere alól. -
Lesz nagy ok - kis okokat. A felhozott példákban könnyű
kitalálni, melyik igaz több sikest... de azér nem köve-
tem egyike sem. Hanem igenis követni fogok egy ötötik
módot, mely a kölsemény önállóan, nem külön lélektanilag
és külön lépésanilag, hanem együttesen előválaszthatlanul
elérki. Itt ugyan kevés méltánylásokban részesült - de
ez nem tan vissza... Kijelöltem az utat, mármintlás

sul, miképen bírok azon haladni.

Külföldi termék, Beranger „Bolygó Költője“ az általa
lam skaválódi költemény. Elegendő hiven van fordítva, miről a
Lévay név rekeskedik. Költeményünk elbeszélő, nyolcsoros
versfogatókban, ötletkéző rímekkel, skoros métrica népszerűen
írva, illetőleg fordítva. Mindenik versfogás után egy három
soros refrain áll. Ez annyira ostállo, hogy nem csak kifeje-
zi a „Bolygó Költő“ kavát, - jobban mondván kapcsolott lelki
állapotát, hanem magát a képet, melyet minden egyes vers-
fogás rajzol, ott végig kette, a hol a festői hangulatnak
meg kell maradni, vagy a bizonytalanságban elenyészni. Mi-
ért? . . . Merre fog a föld. menni kell. Ez az ő átha. Ez
a találati refrain Beranger conceptiójának fényes tanubi
szonysága. Költőnk a „Bolygó Költő“ képiében egy ember
állis elénk, ki egy percre megfelledekezvén magáról, megtagad-
ja az istenembert. Ez akonnal megbánás követi; de nem ma-
rad egysekerű megbánás, - követi még az, mi az ilyen tetteket
rendesen követni szokta, a lélek fundalát. - Ez annyira fokoz-
kodik benedjében, hogy végtelen skenvedélyek és emésztő ké-
telyek marékangolják miatta. Ez elmondottak skerint, tá-
gya az engedni kinni, hogy bizonyos bölcselmi okoskodástól
nem lehet ment, s ez így is van. - A skriptan teltakozik u-
gyan a bölcsészeti elemnek teltterjedése ellen; de meg fog-
juk mutatni - ha sikerül - miszerint Beranger éles elemző
érselmével az erős lélektan, s egysekerű bölcsészeti problé-
mát úgy fejt meg, hogy az épen nemes yeles művészetben a költészet
hátrányára.

Erősen erkölcsi irányú darabunk két nagy igazságos
tartalmak. Egyik ez: hogy az ember nem bírván valamely
nagy jelentőségű igazságos igazság mélységében és kényszer-
/.

geben felfogni, tagadja annak valóságát. A másik ex:
hogy az ember bármennyire igyekszik a Krisztus istensé-
giességébe venni, mint Kőbenjárót melőzni a világok vilá-
gosságához - nem tudja. Vagy ha azt teszi, nem kaphatván
fel önérejből az istenségit, bizonytalanságban tévedek mint
a Bolygó Kisvő. Hogy éppen Kisvő: ex sine kamistai nélkül.
En legalább ebben is nyomatékos látok. Egy fűző pillanszát
a messze múltba, azonnal világgos lesz előtünk a dolog.
Ha helyesen fogtam fel, akkor tagadhatatlanul van benne
bölcsészet bizonyos hittani színezettel, tehát nem egyene-
sen, - bár ex - mint fellebb mondtam - sokszor a költészet
rovására törekedik. Nála ex egyszer nem. Minden mondat,
minden szó, az egy fő téma világoztatására irányul; egy
valóságos organikus egész. Bölcselkedése nem elvont; a
gondolatok komoly erkölcsi tartalmát a vallási dolgok
szentesítése nélkül kötötte össze az élettel. Megelégedett
a hit ercékeinek visszaadásával, s bár jelvényeinek rej-
telmes hatásait éretni lássuk, mégis észrevehetőleg mel-
lézi, hogy a hatás annál megdöbbentőbb, az előadás an-
nál nagyobb szerű legyen. Költészet és szívet és érzel-
met melegítő és működtető sugaraival, kedélyre és észre
egyirányt hat. Többet mond, mint egy kötet elmefárasztó
okostkodás. Felfogása tehát nem anyagi alansjáró, ha
nem ex me, és dacára annak, hogy franczia, nem akar
venni bennünket ama magasságba, hova követni lehetet-
len, hol az erény angyalokárnyakon lebeg ég fele - vagy a
hol a bűn sásátni szarvakkal öklel, hol a városok kacsá-
lábon fogognak, hanem a valóságban moxog. Szóval az
ex meivel egyesíti az elmaradhasatlan reálé. Szak hogy a
Bolygó Kisvő úgy a mint élénk van állítva, valósággal nem
létezik csak a költő fantáziájában; de vegyünk fel ma
gunknál egy embert, ki azt a bűnt csalugyan elkövette,
vajon nem követheti-e azt azon lélek furdalás nem ültör-
het-e azon örök gondolat egy élet folyamán át s így egy

specifikus emberre nézve: Dióké! Men, a léleknek
nincs valami kinézet, mint az istennélküli
ség." Ennyit igazolástul arra nézve, hogy a bölcselmi irány
nincs a költemény hátrányára.

Mielőtt előadási motorát, elrendezését vizsgáljuk,
nem lesz felesleges kiemelni azon pontot, a mely minden eset
re nagyságához, és magasságához tartozik a költemény
nek. Elyen pont a költeményben a "Bolygó" skájába adott
beszéd azon részlete, melyben az iszenember megtagadásának
komoru kimenesete rajzoltatik, - hogy tudnillik az istenta-
gató bolygóvá lesz, szeretne meghalni csak lehetne, de mit
ér ez is? - a példa, az igazság élni fog. - Elyont, mint tra-
gicum-fenség emelkedik ki a darabból. -

Előadási motorának tesszékességét elrendezésének
csodálatos ügyességét bizonyítja maga a költemény: -

"A szenvedő usakónak
Kapun előtt nyújt egy pohár vizet
En vagyok a "Bolygó Csudó"
Kit szüntelen a forgó kélveket.
Nyom az, idő... nem vénülök...
Csak várom, hogy a világ véget ér;
Minden este remélem ezt,
De reggel a nap mindig újra kél. -
Forgó föld... "

A két első sorban úgy mutatja be magát mint köl-
dőt, ki könyöradományos esd, de már a harmadikban meg-
döbben, felve mondja hogy ő a Bolygó Csudó. Eszébe jut
hogy skámára, ki az iszenember megtagatta, nem lehet
ingalom e földön. Itém mondja, hogy miér? - men azt hitte,
hogy azt a rettenetes bünt nem lehet nem tudni. Ezen ér-
selmesebbre a kavalónak figyelni kell ha Kellő hatást
akar gyakorolni: -

"Szennyolcsókak esztendeje

Kragad már a Jorgó mel' engemet.

Jörg római kamvaton

Ezer orszáig diledékre felett. "

E sorokban élése vég felenségét rajzolja, a mit az előbbi versszakban elkezdett mondani valóban jelző képek által, melyek oly változatosak, hogy azokban csak képek tellem és képek logikáját láthatjuk.

A képek képek versfogásolban hogy annál inkább nán lássanak élése, mindazt elmondja, mi az élése nek frissességét kölcsönök.

"Itt élénk vig cimborákról

Esembe jus saját sok gyermekem.

Mihelyt szemem rajtok legel,

Et Jorgó mel' dihvel jön ellenem;

Jigyblisen-e hát vének

Ezen hasznu vándorlás távolát,

Mitön a ritre mosolygok

Tapasom majd a gyermeknek porát.

Jörg a földt. . . "

E sorok - nem is említve hogy az érkelmek mindig fokozódnak, mutatják miszerint nem elvonsan, hűvözen formulárossá csémekben, metaphoráiban, melyek ritkán fejezik ki a való érkelmet, hanem az irány önkényességében, azon bizonyosságokban, miket rá bizonyos természet-nélkül gyarrol, melyek ben kellemes képek csoportosulnak az ellensétek kiemelésére által - keresi a hasznát. Igaz hogy ezen értékek is némiképpen ritkák, de annál használatosabbak mint azoknak mindentki tapasztalásból ismeri, s rajtok minden kimerés át kellene mennie. Ez Perangerreka szemlélet és értékekben való gazdagságát mutatja

A kedves emlékek leírását skülo"-küzával feje-
zi be, mondván:

"Skülo"-lakam falaiból
Találtsam meg egy kő és mohos követ.
Megakasztam és állani...
De a forgo' szél azt mondta, eredy...
Légy talpon, a mikor minden ledől...
És aprát magok mellett
Nem hagytak itt hámosra semetős"
Forgo' a föld!"

Finom tapintás; csodálatos művészet. Megvallom, az
árgondoláskor olyforma is öltött szembe, hogy talán túl
sárgosan is elvélekedtem a költő azon törekvése miatt, hogy
közé lelkiülését cselkveve rosz völszát a részletekig fel-
világosítsa, de visszaverttem e gondolatától, mert
csakhamar átláttam, miszerint ekkel nem akart kevesetkez
elérni, mint azt, hogy a "Bolygó szivó" lelki fájóalmát előt
tünle forrozza, nagy szenvedését valódi nagyságában felmu-
tassa, s általa másokat hasonló tettektől elrettentven, és
részvetre gerjeszven, a mi a tragicum subjektív felszólása.

Hogy a darab esattanós legyen, magasztosan, a "Ritón"
hasalóm fenséggel mondja meg a "szivó" bujdosásának okát.

"Ritkacagtam, meggyalátra
Azt istenember, miön szenvedett
De fut a lábam alatt az út
A forgo' szél vix... Isten veleték
Ti a Ritkben kereses nincs
Nagy szenvedéseimtol' reszteszen.
Azt isten nem iszendéget
Azt emberiséget bostulja meg
Forgo' a föld!"

Óvai emlékezőség. Egy sor és hi fejezve

szent vallásunk alapelve.

Az egész Rózsmeinya e vesztogatás hívére, elbe
kélő, ugyanakkor a kavalónak az elbékélő módos kell kö
vetnie. —

Svéd ballada
Helwig A. tól

A kis Karin Holgát egy
Ifju király mellett
Kisúnt, miként egy csillag,
A Holganép felett.

Kisúnt, miként egy csillag —
A Holganép felett; . . .
Egykor királya vele
Ekep' beszélgetett.

„Halld csak kicsiny Karinka!
Mond: lélek-e majd enyem?
Aranyzablával egy kep,
Kürtöt adandón en. . . .“

„Egy kürtre tő arannyal! . . .
Nem illik az nekem
Add ifju nőnek az és
Hagyj békét emekem! . . .“

„Es halld kicsiny Karinka! . . .
Mond: lélek-e majd enyem?
Piros, arany korona
Adandók neked en. . .“

„Piros, arany korona! . . .
Nem illik az nekem

... Add ifju növények azt és
Hagyj béket énnekem. "

"... Es halló kicsiny Karinka...
Mond: léssz-e majd enyém
Ha fel királyi jómas
Avandon neked én. "

" " Egy fel királyi jószág! ...
Nem illik az nekem
Add ifju növények azt és
Hagyj béket énnekem. "

"De halló kicsiny Karinka!
Ha nem leszek enyém
Szüggel rivers lordoba
Dobasslak séget én. "

" " Szüggel rivers lordoba! ...
Dobass bar engemet:
Tudjál az angyalok, hogy
Méltaflan kenvedek. "

Szüggel rivers lordoba
Karinkát bevesek,
Szolgá a királynak
Gyűrűbe göngyölök.

De im te máll az égből
Fekér galambka pár...
Karinkát felrevesek és -
Flárman valának már
Es ime jön pokolból
"Sötét" koldó pár
felkapsák a királyt és -
Flárman valának már.

Szerkesztői üzenetek.

3.) "Kincsek lenni vagy nem lenni". Helyükre miatt most nem
adhatunk, de azért alkalommal akornal közzéni fogjuk. Akorban
a jegyes elhagyása mellett. —

József Kalmán
Képzőművészeti Munkosztály

Mária László
bölcsészeti munkosztály

Mij István
nyelvtudományi munkosztály

Vékonyságot
"Kincsek"

